

27 Νοεμβρίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ, Α.Ε.,

Εφεσείουσα,

v.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΔΙΑΘΕΣΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΛΤΔ,

Εφεσίβλητης.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8438)

Επιταγή — Χρόνος δημιουργίας της οφειλής — Είναι ο χρόνος παρουσίας της επιταγής στο τραπεζικό κατάστημα όπου διατηρείται ο λογαριασμός.

Επιταγή — Πληρωμή επιταγής — Προϋποθέτει παρουσίασή της στο κατάστημα που αναγράφεται στην επιταγή, δηλαδή στο κατάστημα που τηρείται ο λογαριασμός. 5

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, στο πλαίσιο αίτησης της εφεσίβλητης εταιρείας δυνάμει του περί Ανακουφίσεως Οφειλετών (Προσωρινά Διατάξεις) Νόμου του 1979 (Ν. 24/79) όπως τροποποιήθηκε, έκρινε ότι η οφειλή της προς την εφεσείουσα Τράπεζα δημιουργήθηκε στις 12 Αυγούστου και όχι στις 21 Αυγούστου 1974, δηλαδή προ της 14 Αυγούστου 1974 η οποία είναι η κρίσιμη ημερομηνία για τους σκοπούς του Νόμου και εξέδωσε προς όφελός της τα σχετικά διατάγματα. 15

Επιταγή την οποία εξέδωσε η εφεσίβλητη στις 10 Αυγούστου 1974 πληρωτέα σε διαταγή της Συνεργατικής Κεντρικής Τράπεζας Λτδ επί λογαριασμού της στο παράρτημα της εφεσείουσας Τράπεζας στην οδό Λήδρας στη Λευκωσία, παρουσιάστηκε για εκκαθάριση στο Γραφείο Συμφηρισμού Τραπεζών το οποίο λειτουργεί στην Κεντρική Τράπεζα και παραλήφθηκε κατά την ίδια ημερομηνία από εκπρόσωπο του κεντρικού καταστήματος και γραφείου της Τράπεζας που βρίσκεται στη Λεωφόρο Μακαρίου Γ' στη Λευκωσία. Στη συνέχεια στάληκε στο κατάστημα της οδού Λήδρας όπου λειτουργούσε ο λογαριασμός, ο οποίος 20
25
ος χρεώθηκε στις 21 Αυγούστου 1974, ημερομηνία εξέτασης της επιτα-

γής από το προσωπικό του παραρτήματος το οποίο είχε εν τω μεταξύ μετακινηθεί λόγω της έκρυθμης κατάστασης.

5 Κατά την εκδίκαση της υπόθεσης στο πρωτόδικο Δικαστήριο, κατατέθηκε σαν τεκμήριο κατάσταση του λογαριασμού της εφεσβλητης εταιρείας στην οποία αναφέρετο χρέωση για το ποσό της επιταγής με ημερομηνία 21 Αυγούστου 1974 καθώς και χρέωση τόκου από 12 Αυγούστου 1974 που περιγράφεται σαν ημερομηνία αξίας (value).

10 Η εφεσείουσα Τράπεζα, εισηγήθηκε, ότι εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι η ημερομηνία της δημιουργίας της οφειλής ήταν η 12 Αυγούστου 1974 και ότι η οφειλή δημιουργήθηκε στις 21 Αυγούστου 1974.

15 Ως εκ τούτου, υπέβαλε, η πρωτόδικη απόφαση θα έπρεπε να παραμεριστεί.

Αποφασίστηκε ότι:

20 (α) Το Άρθρο 45 του περί Συναλλαγματικών Νόμου Κεφ. 262 απαιτεί για την πληρωμή της επιταγής την παρουσίασή της, δηλαδή παρουσίαση στο κατάστημα που τηρείται ο λογαριασμός.

25 (β) Εφόσον η παρουσίαση της επιταγής στο κατάστημα στο οποίο ετηρείτο ο λογαριασμός, έγινε στις 21 Αυγούστου 1974 το χρέος προέκυψε κατά την ημερομηνία αυτή.

30 (γ) Το πρωτόδικο Δικαστήριο, εσφαλμένα αποφάσισε ότι η οφειλή δημιουργήθηκε στις 12 Αυγούστου 1974 και ότι η αιτήτρια εταιρεία ενέπιπτε στο πεδίο προστασίας του περί Ανακουφίσεως Οφειλετών (Προσωρινά Διατάξεις) Νόμου του 1979.

Η έφεση έγινε δεκτή με έξοδα.

35 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Joachimson v. Swiss Bank Corporation [1921] All E.R. Rep. 92,

Barclays Bank plc and Others v. Bank of England [1985] 1 All E.R. 385.

40

Έφεση.

Έφεση από τους καθ' ων η αίτηση κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Ηλιάδης, Α.Ε.Δ.) που δόθη-

κε στις 13 Μαΐου, 1991 (Αρ. Αίτησης 109/80) με την οποία έγινε αποδεκτή η αίτηση των αιτητών δυνάμει του περί Ανακουφίσεως Οφειλετών (Προσωρινά Διατάξεις) Νόμου 1979 όπως τροποποιήθηκε και εκδόθηκαν τα σχετικά διατάγματα.

5

Α. Δικηγορόπουλος, για την Εφεσείουσα.

Ν. Παπαευσταθίου, για την Εφεσίβλητη.

Cur. adv. vult. 10

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Σε αίτηση της Συνεργατικής Ένωσης Διαθέσεως Γεωργικών Προϊόντων Λτδ (στα επόμενα η ΣΕΔΙΓΕΠ) εναντίον της Εθνικής Τράπεζας Ελλάδος Α.Ε. (στα επόμενα η Τράπεζα) δυνάμει του περί Ανακουφίσεως Οφειλετών (Προσωρινά Διατάξεις) Νόμου του 1979 (Ν.24/79) όπως τροποποιήθηκε, το πρωτόδικο δικαστήριο αποφάσισε ότι οι αιτητές εμπίπτουν στο πεδίο προστασίας του Νόμου και εξέδωσε προς όφελός τους σχετικά διατάγματα. Με την παρούσα έφεση η Τράπεζα προσβάλλει την απόφαση.

Τα βασικά γεγονότα συνοψίζονται ως εξής. Με γραπτή συμφωνία ημερομηνίας 1 Ιουλίου 1974, η Τράπεζα χορήγησε στη ΣΕΔΙΓΕΠ πίστωση ύψους £75.000 σε τρεχούμενο ανοικτό λογαριασμό ο οποίος θα λειτουργούσε στο κατάστημα της Τράπεζας στην οδό Λήδρας στη Λευκωσία. Ο λογαριασμός άρχισε από την ίδια ημερομηνία και συνεχίστηκε. Στις 10 Αυγούστου 1974 η ΣΕΔΙΓΕΠ εξέδωσε επιταγή για ποσό £30.000, πληρωτέα σε διαταγή της Συνεργατικής Κεντρικής Τράπεζας Λτδ στην οποία και την παρέδωσε. Στις 12 Αυγούστου 1974 η δικαιούχος, αφού οπισθογράφησε την επιταγή, την παρουσίασε για εκκαθάριση στο Γραφείο Συμψηφισμού Τραπεζών το οποίο λειτουργεί στην Κεντρική Τράπεζα. Η επιταγή παραλήφθηκε κατά την ίδια ημερομηνία από εκπρόσωπο του κεντρικού καταστήματος και γραφείου της Τράπεζας που είναι στη λεωφόρο Μακαρίου Γ', Λευκωσία. Εν συνεχεία, σε κάποιο στάδιο, η επιταγή στάλθηκε από το κεντρικό γραφείο της Τράπεζας στο κατάστημα της οδού Λήδρας όπου λειτουργούσε ο λογαριασμός. Σε κατάσταση λογαριασμού, που παρουσιάστηκε στο δικαστήριο, η χρέωση για το ποσό της επιταγής φέρει ως ημερομηνία την 21 Αυγούστου 1974 που είναι προφανώς η ημερομηνία εξέτασης της επιταγής από το κατάστημα Λήδρας ή, ακριβέστερα, από

το προσωπικό του καταστήματος γιατί το ίδιο ήταν τότε κλειστό εξ αιτίας της έκρυθμης κατάστασης. Ωστόσο, στην ίδια κατάσταση λογαριασμού, ο τόκος επί του εν λόγω ποσού εμφανίζεται να αρχίζει από τις 12 Αυγούστου 1974, που περιγράφεται ως η ημερομηνία αξίας (valeur).

5 Η ΣΕΔΙΓΕΠ η οποία, καθώς έγινε δεκτό από την άλλη πλευρά, "είναι πληγείσα εταιρεία και δικαιούται στα ευεργετήματα τα οποία παρέχει ο Νόμος", προτείνει ότι το χρέος προέκυψε στις 12 10 Αυγούστου 1974 ενώ η Τράπεζα απορρίπτει αυτή την εκδοχή και αντιτείνει ότι το χρέος προέκυψε στις 21 Αυγούστου 1974. Αυτή η διάσταση αποτελεί τον κεντρικό άξονα της διαφοράς μεταξύ των μερών. Η σημασία της διάστασης είναι προφανής, δεδομένου ότι ο 15 Νόμος θέτει ως κρίσιμη ημερομηνία την 14 Αυγούστου 1974 σε ό,τι αφορά την έννοια της "οφειλής" εκείνης που εμπίπτει στο παρεχόμενο πεδίο προστασίας. Οφειλή δημιουργηθείσα μετά την εν λόγω ημερομηνία δεν εμπίπτει εκτός εάν πρόκειται περί οφειλής δημι- 20 ουρηθείσας προ της 14 Αυγούστου 1974 αλλά ενσωματωθείσας "διά μεταφοράς, ανανewσεως, συνυπολογισμού, συμψηφισμού ή άλλως εις νέαν οφειλήν μετά την 14 Αυγούστου, 1974": βλ. Άρθρο 2 του Νόμου (όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 79/82). Η απόφαση πρωτόδικα είχε ως έρεισμα την κατάληξη ότι η χρέωση έγινε στις 12 Αυγούστου 1974 και όχι στις 21 Αυγούστου 1974.

25 Η εφεσείουσα, ήτοι, η Τράπεζα υποστηρίζει όχι μόνο ότι η σχετική ημερομηνία είναι η 21 Αυγούστου 1974, η επικράτηση της οποίας θα έθετε την περίπτωση έξω από το νομοθετημένο πεδίο προστασίας, αλλά και ότι αν η ημερομηνία χρέωσης ήταν πράγματι η 12 Αυγούστου 1974 και πάλι ο Νόμος δεν κάλυπτε την περι- 30 πτωση διότι δεν επρόκειτο περί "οφειλής οφειλομένης" δυνάμει του Άρθρου 3(1) του Νόμου δεδομένου ότι μέχρι τις 23 Μαρτίου 1979 που θεσπίστηκε ο Νόμος, το χρέος είχε εξοφληθεί με ποσά τα οποία πιστώθηκαν στο λογαριασμό και καταλογίστηκαν από την Τράπεζα έναντι του χρέους. Η εφεσίβλητη αντιτάχθηκε και στα δυο.

35 Είχαμε το ωφέλημα της πλήρους και ικανής συζήτησης της υπόθεσης από τους συνηγόρους των μερών οι οποίοι παρέπεμψαν εκτενώς και στη νομολογία. Καταλήξαμε ότι η ημερομηνία χρέωσης ήταν η 21 Αυγούστου 1974, και ως αποτέλεσμα δεν παρεχόταν 40 στην εφεσίβλητη προστασία δυνάμει του Νόμου. Αυτή η κατάληξη καθιστά αχρείαστη την εξέταση του δεύτερου εγεροθέντος ζητήματος.

Είναι κατ' αρχήν αναγκαία η διάλυση της εντύπωσης της εφεσί-

βλητης ότι η απόδοση αποκλειστικής ευθύνης για την πληρωμή επι-
 ταγής στο κατάστημα όπου τηρείται ο λογαριασμός, θα σήμαινε και
 απόδοση στο κατάστημα νομικής οντότητας ξεχωριστής και ανε-
 ξάρτητης από την ίδια την Τράπεζα, στην οποία πρόδηλα ανήκε το
 κατάστημα. Η απόδοση τέτοιας ευθύνης στο κατάστημα, από το 5
 οποίο η Τράπεζα διεξήγαγε μέρος των εργασιών της, δεν αποτελεί
 παρά μόνο πρακτική ανάγκη η αναγνώριση της οποίας εκφράζεται
 με εξυπακουόμενο όρο στη γενικότερη συμβατική διευθέτηση που
 διέπει τη σχέση της Τράπεζας με τον πελάτη. Μιας διευθέτησης
 στην οποία εντάσσεται και η όποια επί μέρους συμφωνία μεταξύ 10
 των μερών όπως, εν προκειμένω, εκείνη της Τράπεζας με τη
 ΣΕΔΙΓΕΠ ημερ. 1 Ιουλίου 1974. Τα ουσιώδη γνωρίσματα αυτής της
 γενικής διευθέτησης στο δικό μας τραπεζικό σύστημα δεν διαφέ-
 ρουν από ό,τι ισχύει στην Αγγλία εφόσον και στις δύο περιπτώσεις
 τοποθετούνται σε παρόμοιες αρχές και γραμμές δικαίου. Το Αγ- 15
 γλικό Εφετείο είχε την ευκαιρία να εξετάσει τη σχέση τράπεζας-πε-
 λάτη στην υπόθεση *Joachimson (a firm name) v. Swiss Bank
 Corporation* [1921] All E.R. Rep. 92. Εκεί το ζήτημα ήταν το κατά
 πόσο ο πελάτης μπορούσε να διεκδικήσει με αγωγή την πληρωμή
 ποσού που βρισκόταν κατατεθειμένο στην τράπεζα σε πίστη του, 20
 χωρίς προηγουμένως να καλέσει την τράπεζα να του το καταβάλει.
 Η εξέταση αυτού του θέματος προϋπέθετε ανασκόπηση της γενικής
 σχέσης μεταξύ τράπεζας και πελάτη. Λέχθηκε, ανάμεσα σε άλλα,
 ότι η υποχρέωση για πληρωμή του πελάτη περιορίζεται, σε ό,τι 25
 αφορά τον τόπο, στο κατάστημα του λογαριασμού. Ο δικαστής
 Atkin το έθεσε ως εξής (στις σελ. 100 και 101):

“The promise to repay is to repay at the branch of the bank where
 the account is kept, and during banking hours.....
 payment can only be due, as it appears to me, at the branch where 30
 the account is kept, and where the precise liabilities are known.”

Στην *Barclays Bank plc and Others v. Bank of England* [1985]
 1 All E.R. 385, που ήταν υπόθεση διαιτησίας, ο δικαστής Bingham 35
 κατέληξε, ερμηνεύοντας τα Άρθρα 45 και 46 του Bills of Exchange
 Act 1882, που είναι πανομοιότυπα με τα αντίστοιχα δικά μας στον
 περί Συναλλαγματικών Νόμο, Κεφ. 262, ότι η υποχρέωση για πλη-
 ρωμή δεν αποκρυσταλλώνεται παρά μόνο στο κατάστημα όπου τη-
 ρείται ο λογαριασμός. Είτε (στη σελ. 391):

“Presentation must be to the drawer or, as is usual, to ‘some
 person authorised to pay or refuse payment on his behalf’ at the
 place of payment specified in the cheque, which can only mean to
 the staff of the branch on which the cheque is drawn at the address 40

shown on the face of the cheque. The cumulative effect of these provisions, standing alone, would indicate that 'the clear duty imposed upon the collecting bank to present the cheque for payment and obtain an answer without delay' (see *Riedell v. Commercial Bank of Australia Ltd* [1931] VLR 382 at 389 per Mann J), even if only a duty to take reasonable steps to achieve this result, involves presentation for payment at the drawee branch."

- 5
- 10 Ο συνήγορος της εφεσίβλητης εξέφρασε την άποψη ότι δεν θα έπρεπε να αποδώσουμε ιδιαίτερη σημασία στην εν λόγω απόφαση διότι αφορούσε διαιτησία. Δεν συμμεριζόμαστε αυτή την άποψη. Η γνώμη του δικαστή Bingham, όποια και αν ήταν η διαδικασία, φέρει το κύρος όχι μόνο ενός κορυφαίου αλλά και ιδιαίτερα έμπειρου, σε αυτό τον τομέα, δικαστή. Η εν λόγω απόφαση διαφωτίζει και ευρύτερα ως προς το κεντρικό σύστημα εκκαθάρισης (clearing) επιταγών με συμψηφισμό. Δεν παραγνωρίζουμε βέβαια ότι στην εν λόγω απόφαση εξετάστηκε το σύστημα που ισχύει στην Αγγλία, όπως αυτό προέκυψε από μαρτυρία που είχε προσαχθεί και υπό το πρίσμα συγκεκριμένων κανονισμών που ρυθμίζουν τη λειτουργία του. Στην υπό κρίση υπόθεση επίσης προσήχθη κάποια μαρτυρία περί του αντίστοιχου θεσμού στην Κύπρο, αλλά αυτή δεν αποτελούσε παρά μόνο την πιο αδρή και ελλειπτική σκιαγράφηση και μάλιστα μόνο μερικών πτυχών του συστήματος. Λέχθηκε ότι υπάρχουν και εδώ κανονισμοί που ρυθμίζουν το θέμα αλλά δεν έγινε οποιαδήποτε αναφορά στο περιεχόμενό τους, όπως ορθά υπέδειξε ο συνήγορος της εφεσίβλητης όσο και αν αυτή η έλλειψη δεν λειτουργεί υπέρ της εφεσίβλητης. Έτσι, από την απόφαση στην *Barclays Bank (plc) and Others v. Bank of England* (ανωτέρω)
- 15
- 20
- 25
- 30
- αντλήσαμε βοήθεια μόνο από τα όσα θεωρούμε να αποτελούν ζητήματα αρχής ή κοινώς αναγνωρισμένης στο σύστημα πρακτικής, τα οποία αντανακλούν και ό,τι παρουσιάστηκε να ισχύει και στην Κύπρο.

- 35 Το Άρθρο 45 του περί Συναλλαγματικών Νόμου, Κεφ. 262 απαιτεί για την πληρωμή της επιταγής την παρουσίασή της. Που σημαίνει, όπως είδαμε ενωρίτερα, παρουσίαση στο κατάστημα που αναγράφεται στην επιταγή, δηλαδή στο κατάστημα όπου τηρείται ο λογαριασμός. Το Άρθρο 46(2) του ίδιου Νόμου αναφέρεται στις περιπτώσεις όπου δεν χρειάζεται παρουσίαση. Όμως δεν υπάρχει στην προκείμενη περίπτωση οποιαδήποτε ένδειξη ότι η διαδικασία συμψηφισμού εκφράζει ένα οποιονδήποτε από τους λόγους που εξαιρούν την παρουσίαση. Για κάτι τέτοιο θα χρειαζόταν συγκεκριμένη διευθέτηση. Η οποία θα αναμενόταν να αντανακλάται του-

λάχιστον σε κανονισμούς. Σε σχέση όμως με τους οποίους δεν προσκομίστηκε μαρτυρία. Γι' αυτό λοιπόν απαιτείτο η παρουσίαση της επιταγής όπως ορίζει το εν λόγω Άρθρο 45. Που σημαίνει εδώ στο κατάστημα της οδού Λήδρας ή σε ό,τι θα μπορούσε να το αντικαθιστούσε δεδομένου ότι, καθώς είπαμε, το οίκημα στο οποίο στεγαζόταν ήταν τότε κλειστό. Το κεντρικό γραφείο της Τράπεζας παρέλαβε την επιταγή στο Γραφείο Συμφηφισμού Τραπεζών όχι ως αντιπρόσωπος του καταστήματος της οδού Λήδρας αλλά ως αντιπρόσωπος της Κεντρικής Συνεργατικής Τράπεζας Ατδ η οποία παρουσίασε την επιταγή για συμφηφισμό και η οποία εν προκειμένω αποτελούσε η ίδια την δικαιούχο της επιταγής αλλά μπορούσε αν δικαιούχος ήταν κάποιος τρίτος και όχι η ίδια, να αποτελεί αντιπρόσωπο του δικαιούχου: οπότε το κεντρικό γραφείο της Τράπεζας θα ήταν υποαντιπρόσωπος της Κεντρικής Συνεργατικής Τράπεζας Ατδ: βλ. σχετικά με αυτή την ταξινόμηση του ζητήματος την *Barclays Bank (plc) and Others v. Bank of England* (ανωτέρω) στη σελ. 392 κ.ε. Το ότι στην προκείμενη περίπτωση η Κεντρική Συνεργατική Τράπεζα Ατδ ήταν η ίδια δικαιούχος και όχι αντιπρόσωπος δικαιούχου δεν μεταβάλλει την βασική κατάταξη της σχέσης όπως εκτίθεται στην εν λόγω απόφαση.

Η παρουσίαση της επιταγής εδώ έγινε στις 21 Αυγούστου 1974 όπως εμφανίζεται στην κατάσταση λογαριασμού η οποία, ως σημειωθεί, ετοιμάστηκε σε ανύποπτο χρόνο. Και έγινε όταν επιλήφθηκε του θέματος το κατάστημα της οδού Λήδρας ή το προσωπικό του ή ό,τι το εξέφραζε. Το ότι χρεώθηκε τόκος από 12 Αυγούστου 1974 δεν καταδειχνει αφεαυτού δέουσα παρουσίαση της επιταγής κατ' εκείνη την ημερομηνία όταν η ίδια η κατάσταση λογαριασμού το αντικρούει αυτό. Ούτε καταδειχνει αφεαυτού πως εξαιρείτο η παρουσίαση της επιταγής στο κατάστημα του λογαριασμού. Ο συνήγορος της εφεσίβλητης επεσήμανε ότι, όπως είναι άλλωστε λογικό, η χρέωση τόκου προϋποθέτει χρέος που με τη σειρά του εξυπακούει πληρωμή της επιταγής. Ο συνήγορος της εφεσείουσας εξήγησε ότι η χρέωση τόκου από 12 Αυγούστου 1974 ήταν το αποτέλεσμα χρέωσης του λογαριασμού της εφεσείουσας από την Κεντρική Τράπεζα κατά την ημερομηνία συμφηφισμού και ότι συνακόλουθα η εφεσείουσα μετέφερε αυτή την επιβάρυνση στον πελάτη. Δεν έχει τεθεί, με το υλικό που προσήχθη στο δικαστήριο, οποιοδήποτε έρεισμα γι' αυτή την εξήγηση. Ούτε αντιλαμβανόμαστε γιατί να χρωθεί ο λογαριασμός της εφεσείουσας με την Κεντρική Τράπεζα. Αν προβλεπόταν κάτι τέτοιο από τους κανονισμούς, αυτό δεν κατέστη γνωστό στο δικαστήριο. Η χρέωση δεν φαίνεται από τα όσα τέθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου να δικαιολογείται. Όμως η αναζήτηση εξήγησης αναφορικά με τη χρέωση τόκου από 12 Αυγούστου

5 1974 περισεύει εφόσον, όπως αναφέραμε, το κρίσιμο γεγονός είναι εκείνο της παρουσίας της επιταγής στο κατάστημα. Η διαπίστωση σε σχέση με το οποίο αφαιρεί από τη χρέωση τόκου - την εν προκειμένω αδικαιολόγητη - την όποια αξία για την εξαγωγή συμπεράσματος.

10 Καταλήγουμε ότι το χρέος προέκυψε στις 21 Αυγούστου 1974 που ήταν προφανώς η ημερομηνία παρουσίας της επιταγής στο κατάστημα όπου ετηρείτο ο λογαριασμός.

15 Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται. Η αίτηση της εφεσίβλητης, δυνάμει του περί Ανακουφίσεως Οφειλετών (Προσωρινά Διατάξεις) Νόμου του 1979 (όπως τροποποιήθηκε) απορρίπτεται. Επιδικάζονται έξοδα υπέρ της εφεσείουσας. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα.